

## mord på farten.

Ud & Se har i år inviteret 12 danske forfattere til at skrive originale kriminoveller til os. Hver novelle skal indeholde en rejse, men hvad der i øvrigt sker er helt op til forfatterne selv. Serien er redigeret af professor i nordisk litteratur Thomas Bredsdorff.

Gretelise Holm

Anders Bodelsen

Katrine Marie Guldager

Kristian Ditlev Jensen

Klaus Rifbjerg

Leif Davidsen

Anna Grue

Pasternak &amp; Dorph

Susanne Staun

Mette Winge

Christian Mørk

Hanne Marie Svendsen

Det var en hemmelig affære. Hvor var det dog banalt, tænkte Gitte og så efter kvinden. Så fik hun en idé

# Tavshed er guld

AF ANNA GRUE

ILLUSTRATION SIMON BUKHAVE

”

**Skat, det er mig ...** Ja, jeg sidder i toget på vej derud'. Den mørkhårede kvinde med den koralrøde læbestift smilede ud i luften. 'Ikke noget særligt. Jeg ville bare lige høre, om du var stået op, skat'.

Godt. Og det ved du så nu, tænkte Gitte, der sad på sædet skråt overfor. Læg du bare på, skat. Hun bøjede sig endnu dybere ned over sin bog, som om

den sammenkrøbne position kunne forhindre medpassagerens mobilsnak i at nå ind i hjernevindingerne.

'Næh, jeg nøjedes med den lille Mulberry-kuffert', fortsatte kvinden. 'Så slipper jeg for at checke bagage ind. Der er jo grænser for, hvor meget sådan en bikini fylder, ikke?' Hun lo. En mand et par rækker borte vendte sig, men hun ænsede ham ikke. 'Næh, vi har aftalt at mødes derude ...' Her fulgte en længere redegørelse for, hvordan hver af kvindens veninder havde tænkt sig at komme ud til lufthavnen. Hele kupeen vidste således meget snart, at Helle blev kørt af sin mand, og at

de ville samle Kiki op på vejen, mens Julie regnede med at tage en taxi. 'Det er nu irriterende, at de har lagt den lufthavn helt ude på Amager', fortsatte kvinden. 'Kunne det ikke være smart, hvis den lå oppe nord for byen? Så havde man ikke så langt, når man skulle på ferie ... Nå nej, selvfølgelig, skat, det tænkte jeg ikke på. Du har ret; lad endelig Amager beholde larmen'.

Så, tænkte Gitte, mens kvindens latter endnu en gang fyldte kupeen. Nu lægger du på. Ellers garanterer jeg ikke for følgerne.

'Nu jeg husker det, skat. Jeg glemte at vande palmen på gæsteværelset. Kan du ikke lige nå det, inden du tager på arbejde? ... Åh, tak skal du have. Det ville jo ikke være så godt, hvis ...' Toget var nået til Hovedbanegården, og larmen fra et nyt hold passagerer druknede nådigt resten af kvindens betragtninger om korrekt pasning af potteplanter. Gitte sukkede. Hun havde brug for alle sine mentale ressourcer i dag, og nu havde knævehovedet derovre allerede drænet hende for en pæn portion af dem. Hun lagde bogen ned i tasken og sad resten af turen og stirrede ud ad vinduet, mens den mørkhårede kvinde afsluttede samtalen med en serie koralrøde luftkys.

Gitte stillede sig i check-in-køen til Heathrow og opdagede i det →



samme, at den mørkhårede kvinde stod lidt længere fremme i samme kø. Åh nej. Tanken om at skulle følges med hende var et øjeblik ved at tage pippet fra Gitte. Selvfølgelig slap man for mobilsnakken oppe i selve maskinen, men i gaten før afgang, og i køen ved bagageudleveringen ... Nå nej, der skulle hun jo ikke hen. Hun havde jo sagt, hun kun havde håndbagage med, fordi ... Hør, der var noget galt, standsede Gitte sin egen tankestrøm. Havde kvindemennesket ikke sagt til sin mand, at hun nærmest kun havde en bikini med? Det stemte da ikke særligt godt overens med, at hun nu stod i kø til et London-fly.

I det samme masede en høj mand i jakke og slips sig forbi Gitte, så hun måtte støtte sig til kufferten. Manden standsede op og undskyldte. Hun så op i et par brune øjne og forsikrede, at hun var okay. Så gik han videre hen langs køen og standsede ved den mørkhårede, der lyste op og slog armene om ham. Stående midt i check-in-mylderet, tilsyneladende ligeglade med resten af verden, kyssede de to hinanden lidenskabeligt. Gitte var forvirret. Havde skattebassen besluttet sig for at tage med alligevel? Hvornår havde de aftalt det? Hvordan havde de



fået fat i en ekstra billet så hurtigt? Og hvor blev Helle, Kiki og Julie af?

I det samme gik sagens sammenhæng op for hende. Der var ingen venindetur til en bikinistrand. Og det var ikke sin mand, kvinden fra toget stod og byttede mundvand med. I hvert fald ikke den mand, hun officielt var sammen med. Det var en hemmelig affære. Hvor var det dog banalt, tænkte Gitte og fulgte med køen et skridt fremad. Sekund for sekund steg hendes irritation, mens hun mere eller mindre åbenlyst betragtede parret, der ikke en gang kunne finde ud af at give slip på hinanden, mens den uniformerede dame bag skranken tjekkede deres pas og tog imod mandens kuffert.

Men Gittes egne problemer fortrængte snart det elskende par fra hendes bevidsthed. Efter securityslusen gik hun direkte til Danske Banks skranke i transithallen. Hun hævede så meget, hun kunne, fra sin og Klaus' fælleskonto og fik pengene udbetalt i engelske pund. Det var lidt klodset at skulle rejse med det tykke seddelbundet i pengekat-ten, men hun turde ikke vente med transaktionen, til de var landet i Heathrow. Hun vidste, at Klaus ville spærre samtlige hendes kort, så snart han fandt ud af, hun var stukket af, så det nyttede ikke at tøve for længe. Og når de her penge var brugt ... ja, så anede hun sandt at sige ikke, hvad hun skulle gøre. Gitte havde en vag mistanke om, at det måske ikke var helt nemt for en midaldrende dansker uden uddannelse at finde arbejde i London. Men den tid, den sorg. Foreløbig skulle hun bare væk.

Da hun havde proppet pengekat-ten tilbage inden for skjorteblusen, løftede hun hovedet og så direkte ind i de samme brune øjne som i check-in-køen for lidt siden. Mandens elskerinde var intetsteds at se. Han smilede til Gitte. Hun smilede tilbage; kunne mærke, at hun rødmede, da hun gik forbi ham og ud på dametoiletet. Kvinden fra toget stod ved den lange række håndvaske og sms'ede. Da hun var færdig, lagde hun et ekstra lag koralrød læbestift på, sendte sig selv et beundrende blik i spejlet og forlod toiletet uden at ænse Gitte. Sin iPhone glemte hun ved siden af vasken. Gitte tog den op og var på nippet til at løbe efter hende. Så standsede hun midt i en bevægelse, stod lidt og overvejede situationen og trak sig så ind i et ledigt aflukke med mobilen.

Først tjekkede hun det seneste opkald. Det var foretaget til en vis Anders – uden efternavn – og var gået igennem klokken syv syvogtyve. Det passede perfekt med tidspunktet i toget på vej herud. Ergo måtte det være kvindens mand. Gitte tastede nummeret ind i sin egen mobil og gik videre til at tjekke kvindens sms'er. Der var påfaldende mange til og fra en William Høy. Gitte behøvede ikke at læse ret mange af dem, før hun vidste, det var manden med de brune øjne. Sms'erne var en skønsom blanding af kærlighedserklæringer, dampende sjofelheder og detaljerede aftaler om den rejse, de nu var ude på. Det var ham, helt sikkert. Gitte tastede også hans nummer ind i sin egen mobil. Som en sidegevinst fandt hun også kvindens navn i en af beskederne fra hendes elsker. Eller det vil sige ... Han kaldte hende Henry, og det hed hun jo næppe. Et kælenavn, måske?

Gitte gik ud af tekstfunktionen og ind på Facebook, der var logget ind på den mørkhåredes profil. Henriette, naturligvis. Tjekkede vennelisten, fandt William Høy – og bingo! Profilen var spækket med billeder af en køn, buttet kone og et par glade unger med og uden fastelavnskostumer. Svin, tænkte Gitte.

I det samme hørte hun Henriettes stemme uden for aflukkets dør: 'Fuck! Den er der ikke!'

'Har du mistet noget?' Det lød som en ældre dame.

'Min mobil. Jeg lagde den lige der!'

'Måske er den blevet indleveret i informationen', sagde den anden.

'Det er i hvert fald, hvad jeg ville gøre, hvis jeg fandt en ...'

'Jeg prøver at spørge!'

Jeg har din mands mobilnummer her; lige her på din mobil. Jeg tror, han ville finde det interessant at få at vide, hvor du i **virkeligheden** befinder dig, tror du ikke?

Døren smækkede. Ingen tak eller farvel eller noget. Henriettes uforsømmethed fik Gitte til at bestemme sig. Nu vidste hun, hvad hun ville gøre.

\*

Hun ventede, til hun var ankommet til London og havde sat kufferten fra sig på et nedslidt hotelværelse i Pimlico. Hun havde købt en billig taletidsmobil, så hendes identitet ikke kunne spores, og ringede nu til William Høy.

'Ja?'

'Jeg vil gerne tale med Henriette', sagde Gitte og gjorde sin stemme så myndig som muligt.

'Hvem må jeg sige, det er?'

'Bare sig, at jeg har hendes iPhone'.

'Øjeblik'.

Så kom Henriette. 'Hvordan ...? Hvordan kunne du vide, at du kunne få fat i mig via ...?'

'Har du det hyggeligt ved poolen med Helle og Kiki og Julie?'

'Hvad?'

'Jeg har din mands mobilnummer her; lige her på din mobil. Jeg tror, han ville finde det interessant at få at vide, hvor du i virkeligheden befinder dig, tror du ikke?' Den anden kvinde svarede ikke. 'Han ville nok især synes, det var spændende at høre om William Høy. Ligesom Williams kone helt sikkert gerne vil vide lidt om dig ... Hendes nummer har jeg faktisk også. Og så har jeg naturligvis de seneste måneders sms'er mellem dig og William ...'

Gitte kunne høre mumlen i baggrunden.

William Høys stemme kom tilbage. 'Hvad er det, du vil?'

'Jeg vil give mobilen tilbage til Henriette, det er det hele'.

'Godt'.

'Det kommer til at koste jer 250.000 kroner'.

'Du må være sindssyg. Vi råder slet ikke over så meget'.

'Jo, hvis I nu tænker jer rigtigt godt om og trækker på alle de konti, I

#### Hør historien hos DR

DSB samarbejder i årets novelleserie med DRs læseklub, der gør det muligt for dig at gå ind på [dr.dk/krimi](http://dr.dk/krimi) og hente månedens novelle som lyd-podcast. Så kan du høre den, når du vil. Du kan også se interview med novellens forfatter. Og du kan se, hvad andre synes om novellen, og dele og diskutere din oplevelse med krimiklubbens medlemmer. God fornøjelse!

tilsammen har adgang til, så kan I nok godt skrabe så beskedent et beløb sammen, ikke?'

Der blev en pause. 'Hvor lang tid har vi?'

'Skal vi sige et døgn?' Gitte kiggede på uret. 'Jeg ringer til dig klokken to i morgen. Okay?'

Da samtalen var slut, gik Gitte ned og malkede sine kredittkort i den nærmeste automat. Der var ingen problemer. Klaus havde åbenbart stadig ikke fundet ud af, hvad der var sket. Da hun faldt i søvn den aften, var hun for første gang i lang tid fuld af fortrøstning.

\*

Liget lå inde i et buskads på Hampstead Heath. Den døde øjne var vidt åbne, læberne blålige og tungen opsvulmet. Gitte Kjeldsen var blevet kvalt. Hendes taske og pung var tilsyneladende urørt. Hun havde af en eller anden grund hele to mobiltelefoner, en moderne iPhone og en af de billigste Samsung. Inden for offerets lyseblå skjortebluse havde man fundet en pengekat, spækket med nye, knitrede pundsedler.

'Og De har ikke rørt noget?' spurgte Detective Inspector Peter Gray.

'Selvfølgelig ikke', svarede manden med de brune øjne. 'Jeg er selv politimand. Hun lå sådan, da jeg fandt hende'.

'Dansk politi?'

William Høy nikkede og viste den engelske efterforsker sit identifikationskort. Han studerede det nøje. →

# Sandheden

var, at han fra starten havde vidst, hvem pengeafpresseren var, da hun havde kontaktet ham den foregående dag.

'Kendte De hende, sir?' sagde DI Gray og rakte kortet tilbage.  
'Overhovedet ikke. Hun ringede pludselig til mig. To gange. Først i går, siden i dag.'  
'Hun ringede til Deres mobilnummer? Det er i hvert fald nemt at tjekke ... Hvordan gik det til, at I skulle mødes her?'  
'Hun ville mødes og snakke, sagde hun ... Hun følte sig forfulgt.'  
'Sagde hun af hvem?' spurgte Gray og gjorde tegn til, at William gik med ham nogle meter væk, så kriminalteknikerne kunne komme i gang med gerningsstedsundersøgelsen.  
'Ikke umiddelbart, nej', sagde William og tog et langt skridt hen over en vandpyt. 'Hun fortalte ikke en gang sit navn. Men da vi talte sammen første gang, fortalte hun, at hun havde været med det samme fly som jeg fra Danmark. Jeg fik kollegerne derhjemme til at tjekke passagerlisten, og de fandt ud af, at en af de andre på listen hed Gitte Kjeldsen og havde anmeldt sin mand for hustruvold hele tre gange. Hver gang frafaldt hun sigtelsen, så snart hun kom ud fra hospitalet. Hun var helt åbenlyst rædselsslagen for ham, stod der i rapporten fra den seneste episode ... Jeg gættede på, at det var hende, og da jeg talte med hende anden gang, altså i dag, så bekræftede hun det.'  
'Og hendes mand hedder ...?'  
'Klaus Kjeldsen. Et gennemført dumt svin, så vidt jeg kan forstå. Mit gæt er, at hun omsider har fået nok og er skredet fra ham. Og at de mange kontanter, hun rendte rundt med, stammer fra hans bankkonto'.  
'Det er da en mulighed'. Peter Gray lavede et notat. 'Vi må prøve, om vi kan spore ham hertil'.  
'Var der ellers andet, inspector?'  
'Ikke umiddelbart, sir. Vi har alle Deres data, ikke? Navn, mobilnummer ... Har De et fastnetnummer i Danmark?'  
'De kan kontakte mig via dansk politi. Nummeret står på mit visitkort ... Men jeg ville foretrække, om vi kunne nøjes med mobilen. Faktisk ville jeg være glad, hvis De kunne holde mit navn helt ude af aviserne. Jeg skal nok vidne og alt det der, men ...'  
'Må jeg spørge hvorfor, sir?'  
'Jeg er her i et lidt ... illegitimt ærinde. Jeg er her med en kvindelig bekendt, men min kone tror, jeg er til en konference i Bristol, så ...'  
'Ah'. Den engelske politimands ansigt flækkede i et bredt smil. 'Selvfølgelig, sir. Jeg skal gøre, hvad jeg kan'.  
William afslog tilbuddet om et lift med en politivogn og spadserede i stedet gennem parken til sit hotel i Primrose Hill. Han var godt tilfreds med sin indsats. Han havde holdt sig så tæt på sandheden som muligt. Det var jo rigtigt, at Gitte Kjeldsen havde ringet til ham to gange, og at han havde fået sine kolleger i Danmark til at spore hende. Historien om hendes ulykkelige ægteskab var også sand, ligesom det var helt korrekt, at William selv havde været den første, der så liget. Men han havde ændret eller udeladt et par detaljer.  
Sandheden var, at han fra starten havde vidst, hvem pengeafpresse-



**Anna Grue** (1957) debuterede i 2005 med 'Noget for noget', som blev præmieret med Det Danske Kriminalakademis debutantpris. I 2007 påbegyndte hun en krimiserie med privatdetektiven Dan Sommerdahl i hovedrollen. Seneste bind er 'Den skaldede detektiv'. Anna Grue er oprindeligt uddannet som grafisk designer og har været chefredaktør for en række magasiner.

**Simon Bukhave** (1978) er kendt for sine gotisk-symbolistiske og snigende og urovækkende tegneserier samt for sine stemningsmættede bogillustrationer. Hans karakteristiske, sirlige strek har været udstillet i USA og Europa.

POLEFOTO

ren var, da hun havde kontaktet ham den foregående dag. Han havde jo set hende gå ud på dametoiletet, umiddelbart før Henrys telefon blev stjålet. Da Gitte et par timer senere havde ringet, havde han omgående genkendt hendes stemme – og så var resten egentlig kun et spørgsmål om at trække på sine kontakter.

Det havde ikke budt på nogen problemer at få hende til at møde op i et øde hjørne af den kæmpemæssige park, hvor han havde lovet, at pengene ville ligge gemt i en pose under en bænk. Ligesom det havde været så let som ingenting at holde øje med bænken – og overfalde hende, da hun kom for at hente pengene. Gitte Kjeldsen havde ikke ligefrem været nogen mesterforbryder. Henrys iPhone lå nu trygt og godt i hans inderlomme, og han havde sikret sig, at politiet havde en forklaring på, hvorfor han og hun havde været i kontakt med hinanden – hvis nu nogen mod forventning skulle have set dem sammen.

William fløjtede, da han tog trapperne op på hotellets tredje sal. Han vidste, at Gittes voldelige ægtemand – okay, *enkemand* – gik en besværlig tid i møde. Han ville have svært ved at bevise, at han ikke stod bag mordet på sin kone. Man havde jo hørt om lejemordere og den slags, og manden havde jo penge nok.

Formiddagsaviserne ville sørge for at dømme ham skyldig i offentlighedens øjne, uanset om han senere blev rensset i en retssag. William havde ikke de fjerneste kvababbelser over at lade Klaus Kjeldsen lide. Manden var jo skyldig; om ikke i mord, så dog i hustrumishandling.

Han fik, som han havde fortjent – og hvor tit kunne man egentlig sige det? 🐼